

N:o 48. B.

Toinen Saarna Neljäntenä Sunnuntaina Pääsijäisestä.

Evank. Joh. 16: 5–15.

Kristus on tässä evankeliumissa kuvannut meille, mitä hänen valtakuntansa on, kuinka siinä toimitaan, kuinka sitä hallitaan ja mitä se aikaan saa. Sinä kuulet tässä, että se valtakunta on maailmassa ja kuitenkin näkymätön, perustuu yskistään sanaan ja riippuu siitä. Ei hän sano tahtovansa viedä opetuslapsia taivaaseen, vaan tahtovansa lähettää heille Pyhän Hengen, jonka vuoksi hän juuri meneekin pois, että Pyhän Hengen lähettäisi, joka hänen valtakuntansa laajemmalle levittäisi. Sen vuoksi hän sanoo: **Minulla on vielä paljon sanomista teille, mutta ette voi nyt kantaa.** Eiväthän he voineet tästä valtakunnasta ymmärtää, kuinka siinä piti käymän, heidän ymmärryksensä ja mielensä oli vielä liiaksi lihalinen. He eivät olleet vielä kuulleet eivätkä nähneet mitään hengellistä valtakuntaa, jonka vuoksi heidän mielessään kuvasteli alati ruumiillinen ulkonainen valtakunta. Tässä kuten muissakin evankeliumeissa opetetaan meille uskoa ja uskallusta Kristukseen. Nyt tahdomme tutkistella ja selittää pääkohdat tekstistämme, mikäli Jumala siihen armonsa antaa. Näin sanoo Herra opetuslapsillensa:

Koska Lohduttaja tulee, niin hän nuhtelee maailmaa synnin tähden ja vanhurskauten tähden ja tuomion tähden. Synnin tähden tosin, ettei he usko minun päälleni. Tässä täytyy meidän antaa syntinä olla, mitä korkea Majesteetti synniksi sanoo ja päättää. Tässä nimittäin ilmoitetaan epäusko synniksi, jonka vuoksi Herra sanoo: **ettei he usko minun päälleni.** Mitä sitten tämä usko Kristuk-

seen on? Ei se uskoa ole, että hän on Jumala tai että hän hallitsee Isän Jumalan kanssa taivaassa yhdenlaisella vallalla, sillä sen uskovat monet muutkin. Vaan se on Kristukseen uskosta, kun uskon, että hän on minulle armollinen Jumala, joka otti minun syntini päällensä ja sovitti minun Isän Jumalan kanssa, niin että minun syntini ovat hänen ja hänen vanhurskautensa on minun. Tässä on siis vaihto tapahtunut ja Kristus ruvennut välittäjäksi minun ja Isän välillä. Kristuksen hartioilla on, näet, kaiken maailman synti ja Kristuksessa oleva Isän vanhurskaus tahtoo hukuttaa kaikki meidän syntimme. Tällainen usko tekee minut puhtaaksi ja otolliseksi Isälle, vaikka paavi ja meidän korkeaoppisemme eivät siitä osaa mitään puhua, vielä vähemmän sellaista uskoa. Hehän opettavat ihmistä tekemään paljon hyviä töitä ja tulemaan siten Jumalalle otolliseksi ja pääsemään synneistä, jolloin muka Jumala vuodattaa häneen armonsa. Mutta Herra lausuu tässä aivan toista sanoessaan: **Pyhä Henki nuhtelee maailmaa synnin tähden, ettei he usko minun päälleni.** Tässä ilmoitetaan ainoastaan epäuskoa synniksi ja ylistetään uskoa, joka jällelle jääneitä syntejä alas painaa ja sammuttaa, jopa pyhissäkin. Usko on niin väkevä ja voimallinen, ettei mikään synti voi sitä masentaa. Vaikka hurskaissa ja uskovaissakin syntejä on, ei niitä kuitenkaan heille lueta eivätkä ne voi heitä kadottaa.

Tätä tarkoittaa Paavali Room. 8: 1 sanoessaan: **Niin ei ole nyt yhtään kadotusta niissä, jotka Jeesuksessa Kristuksessa ovat, ja**

ei vaella lihan, vaan hengen jälkeen, sillä heidän sydämensä puhdistetaan uskon kautta, kuten P. Pietari Ap. Tek. 15: 9 sanoo.

Sentähden on kaikki, mitä he tässä uskossa ja uskalluksessa tekevät, hyvää, puhdasta ja Jumalalle otollista. Toisaalta taas on kaikki ilman tällaista uskoa syntiä ja turmelusta, näyttäkööt ja loistakoot työt kuinka kauneilta ja suloisilta hyvänsä, vaikkapa kuolleitakin voitaisiin herättää. Sanoohan P. Paavali Room. 14: 23: **Kaikki kuin ei uskosta ole, se on synti.**

Mitähän nyt kaikki papit, nunnat ja munkit tahtovat osaksensa, jotka syntiä paetaksensa juoksevat luostariin ja ottavat monia hyviä töitä tehdäkseen ilman tällaista uskoa? Sen vuoksi nimitetään syntiä epäuskoksi, kuten sanottu on; hyvät työt on taas siinä, että uskon Kristukseen, että hän minun syntini on päällensä ottanut, sovittanut minut Isän kanssa ja tehnyt minun kanssa-perilliseksensä kaikkeen, mitä taivaassa ja maassa on. Joh. 6: 28, 29 kysyvät juutalaiset Kristukselta: **Mitä meidän pitää tekemän, että me taitaisimme Jumalan töitä tehdä?** Kristus vastasi: **Se on Jumalan työ, että te uskotte sen päälle, jonka hän lähetti.** Jos nyt tällaista saarnataan, niin kuka tahtoo luostariin vetäytyä tai sinne jotain lahjoittaa. Kylläpä silloin heidän kukkaronsa hoikkenisi, keittiönsä tyhjentyisi ja kellarinsa kävisi autioksi ja arvottomaksi. Sentähden he eivät sitä kärsi, vaan vielä ki-roovatkin sellaisen opin ja karkoittavat sen saarnaajat pois, niinkuin he jo ovat alkaneet tehdä. – Edelleen sanoo Kristus:

Vanhurskauden tähden, että minä menen Isän tykö. Tulkoot tässä esille kaikki korkeaoppiset varustuksinensa, vieläpä koko maailmakin, ja sanokoot meille, mitä tämä vanhurskaus lienee. Niin eipä heistä yksikään oikeaan osaa. Eihän maailma tiedä tästä vanhurskaudesta mitään; se ei sitä tunne eikä tah-

dokkaan tuntea. Sen vuoksi sanoo Herra jo etukäteen, että **Pyhä Henki nuhtelee maailmaa.** Mutta mitä pitää meidän maailmalla ymmärtämän? Meidän ei tarvitse sillä ymmärtää törkeitä ulkonaisia syntejä, niinkuin huoruutta, murhaa, varkautta tai ryöstöä, sillä niitä varten on hirsipuita ja teloitusvehkeitä, joiden kanssa kuninkaan, keisarin ja ruhtinaan on tekemistä. Vaan meidän tulee ymmärtää maailmalla hienot ja salaiset synnit, joita Pyhä Henki nuhtelee ja joita ei maailma tunne pitäen niitä vielä hyvinä ja jumalisinakin töinä ja niitä ylistäen. Semmoisia ovat epäusko ja muut salaiset synnit sydämessä, joita sydän ei itse tunne eikä tiedä synniksi. Ketkä sitten sellaisia nuhtelevat, niitä pitää villihengiksi haukuttaman ja maanpakoon ajettaman, kuten nyt näemme. Sentähden täytyy **Pyhän Hengen maailmaa nuhdella.**

Vitsa taasen, jolla maailmaa nuhdellaan on Jumalan sana ja pyhä evankeliumi, apostolien ja saarnamiesten julistama, kuten Isä Jumala Ps. 2: 9 sanoo Pojallensa Kristukselle: **Sinun pitää särkemän heitä rautaisella valtikalla; ja niinkuin savisen astian heitä murentaman;** se on: pyhällä evankeliumilla pitää sinun heidät pehmeiksi tekemän. Mutta maailma ei tahdo tällaiseen rangaistukseen taipua, vieläpä se asettuu sitä vastustamaankin ja tahdo päästä rangaistuksesta, hätyyttäen saarnaajia yhtä paljon ja enemmänkin kuin Pyhä Henki. Jos nimittäin Pyhä Henki ottaa vitsan, niin tarttuvat he miekkoihin ja tuleen. Jesaiaskin 11: 4 sanoo Herrasta Kristuksesta: **Hän lyö maata suunsa sauvalla, ja huultensa hengellä tappaa hän jumalattoman.**

Mitä siis on se vanhurskaus, jota Herra tässä tarkoittaa? Muutamat sanovat vanhurskaudeksi sellaista avua, joka suopi kullekin omansa. Vaikka tämä määritelmä on sattuva, on siinä kuitenkin se vika, ettemme sen mukaan tiedä, mitä velvollisuuksia meillä on ku-

takin kohtaan, Jumalaa ja ihmisiä kohtaan, mitä Jumala meiltä pyytää ja vaatii. Sen vuoksi ei vanhurskaus ole muuta kuin usko ja Jumalan armo, jolla Jumala meitä tekee hurskaiksi ja vanhurskaiksi. Tämä vanhurskaus pitää meissä oleman ja meidän täytyy olla niin vanhurskaita, että me havaitaan Jumalankin edessä vanhurskaiksi ja nuhteettomiksi eikä ainoastaan ihmisten. Eihän pienimmänkään kirjaimen tai piirron pidä laista hukuttaman, vaan kaikki täytetyksi tuleman, Matt. 5: 18.

Näin vanhurskaaksi mieheksi havaittiin Noah, kuten hänestä 1 Moos. 6: 9 kirjoitetaan: **Noah oli hurskas ja vaka mies ajallansa, ja eli jumalisesti;** sentähden löysi hän armon Jumalan edessä. Samoin Job. 1: 1 kirjoitetaan Jobista, että hän **oli vaka ja hurskas ja Jumalata pelkääväinen, ja vältti paha.** Mutta se tapahtuu ainoastaan uskon kautta, kun uskon, että Jumala on vanhurskaudessa minun syntini surmannut ja hukuttanut. Eihän, näet, tämä vanhurskaus mitään muuta ole kuin sen uskomista, että Kristus istuu Isän oikealla kädellä, on voimassa Isän kanssa yhdenvertainen, on tullut Herraksi menonsa kautta Isän tykö, on kärsimislään ja kuolemallaan, joiden kautta hän astui Isän tykö, meidät sovittanut Jumalan kanssa ja on siellä meidän välittäjänämme.

Tätä tarkoittaa Ps. 110: 1 profeetta: **Herra sanoi minun Herralleni: istu minun oikealle kädelleni siihen asti, kuin minä panen sinun vihollises sinun jalkais astinlaidaksi.** Sen vuoksi kutsuu Paavali Kristusta milloin **välimieheksi** (1 Tim. 2: 5), milloin **armonistuimeksi** (Room. 3: 25), milloin **sovinnoksi** (Hepr. 7: 27, 1 Joh. 2: 2) ja monilla muilla samankaltaisilla nimillä. Tämän kunnian tahtoo Jumala meiltä ja sen uskon hän vaatii meiltä, että pidämme häntä Herranamme ja Vapahtajanamme. Eikä hän tätä kunnia-

tansa tahdo kenellekään toiselle antaa, sillä hän sanoo profeetan kautta: **En minä anna toiselle kunniatani,** Jes. 42: 8.

Mutta meno Isän tykö on hänen kunniansa, sillä menemisellä tarkoitetaan samaa kuin kuolemisella; hän nimittäin meni kuoleman kautta Isän tykö ja siirtyi toiseen olotilaan. Sentähden hän kerskaakin tästä menostaan sanoessaan: **Minä menen Isän tykö.** Vanhurskaus ei siis tässä ole mitään muuta, kuin että uskomme hänen menneen kuoleman kautta Isän tykö; ja tämä usko vanhurskautta meidät Jumalan edessä, sillä näin me uskomme että Kristus on menonsa kautta, se on: kärsimislään, päästänyt meidät synnistä, kuolemasta, perkeleestä ja helvetistä, sovittanut näin Isän Jumalan ja sammuttanut meidän syntimme tässä veressä. Tästä syystä hän muistuttaakin menoansa sanoessaan. **Ei sen vanhurskauden tähden, että minä olen Isäni tykönä, vaan että minä menen Isän tykö.** Tässä menemisessä nimittäin on synti nieltä vanhurskaudessa, ja Kristus on kulkenut kuoleman läpi niin nopeasti, ettei kukaan ole sitä huomannut. Sen vuoksi seuraa:

Ja ette minua silleen näe. Tässä on uskon luonto ja laatu kuvattu, sillä usko ei tunne eikä kouraille eikä vaadi mitään esineitä eikä tietellisyyttä, vaan rohkenee iloisesti uskoa niitä, joita se ei tunne eikä kaikkine voimineenkaan voi sisällisesti eikä ulkonaisesti tutkia. Sillä P. Paavali Room. 8: 24 sanoo: **Kuinka joku taitaa toivoa, jonka hän näkee?** Sentähden sanoo Herra sattuvasti: **Ette minua silleen näe.** Hän ikäänkuin sanoo: Tämä menemiseni työ ei ole nähtävissä eikä aitittavissa, vaan se pitää uskottaman. – Nyt seuraa evankeliumin kolmas ja viimeinen kohta:

Tuomion tähden, että tämän maailman päämies on tuomittu. Tämän maailman päämies on perkele apulaisineen, joita ovat kaikki epäuskoiset ja jumalattomat. Näillä sanoilla

on kaikki liha ynnä sen kaikki ky'yt kirottu ja Jumalan hylkäämäksi julistettu se, mitä maailma kiittelee. Tämän tuomion alla laskeetaan sekä hurskaat että jumalattomat, uskovaiset ja uskottomat, ystävät ja viholliset, kuten 1 Piet. 4: 17 sanotaan: **Aika on, että tuomion pitää Jumalan huoneessa alkaman**, se on: valituissa, joissa Jumala asuu. Onhan vanhurskaissakin täällä eläessään liha ja veri, jossa synti asuntoansa pitää. Tätä tukeuttaakseen täytyy Jumalan johdattaa heitä moneen hätään, tuskaan, köyhyyteen, vainoon ja kaikenlaisiin vaaroihin, kuten Paavali epistoloissaan roomalaisille (luku 7 ja 8) ja korinttilaisille kirjoittaa, että liha kokonansa hengen alamaiseksi tehtäisiin. Tämä taasen ei tapahdu muutoin kuin kuoleman kautta, jolloin liha tulee kokonaan tuhkaksi. Täytyyhän meidän tulla Kristuksen kaltaisiksi. Koska nimittäin hän on täällä ollut ylenkatsottu, pilkattu ja vainottu, niin että hän kuten profeeta Jesaias 53: 3 sanoo, on arvattu ja katsottu spitaaliseksi, niin samoin pitää hänen jäsenillensäkin käymän. Tätä seikkaa tulisi jokaisen tarkoin punnita, sillä niin on säädetty tapahtuvaksi. Julistaahan Kristus itse sen ennakolta opetuslapsilleen Joh. 15: 20 sanoessaan: **Muistakaa sitä sanaa, kuin minä teille sanon: ei ole palvelija suurempi Herraansa. Jos he minua vainosit, niin he myös teitä vainovat.** Sen vuoksi P. Paavalikin 2 Tim. 3: 12 aivan selvin sanoin lausuu: **Kaikkein, jotka jumalallisesti Jeesuksessa Kristuksessa elää tahtovat, pitää vainoa kärsimän.**

Tästä syystä tekee P. Pietari 1 Piet. 4: 17, 18 sattuvan erotuksen lausuessaan: **Mutta jos se ensin meistä alkaa, minkästä lopun ne saavat, jotka ei Jumalan evankeliumia usko? Ja jos hurskas tuskalla vapaaksi tulee, kussa sitten jumalaton ja syntinen näkyy?**

Mutta siinä on erotus hurskasten ja pahain kärsimisen välillä, että hurskaat ja uskovaiset tuntevat syntinsä, jonka vuoksi he kärsivätkin rangaistuksensa tyytyväisinä ja alistuvat Jumalan tuomioon ilman mitään vastaväitteitä. Siitä syystä heitä täällä rangaistaankin ainoastaan ruumiillisesti ja ajallisesti, ja heidän tuskallaan ja kärsimyksellään on loppunsa. Uskottomat taas, koska eivät tunne syntejensä eikä rikoksiansa, eivät voi Jumalan rangaistukseen kärsivällisinä tyytyä, vaan ponnistelevat vastaan ja tahtovat elämänsä ja tekonsa rankaisemattomina ja laittamattomina säilyttää. Siitä syystä on heidän rangaistuksensa ja kärsimyksensä ruumiin ja sielun puolesta täällä ajallinen ja siellä ijankaikkinen; ja siitä syystä sanoo Herra tässä: **Tämän maailman päämies on jo tuomittu.** Aivan kuin sanoisi: Kaikki, mitä maailma ja maailmalliset ihmiset tuomitsevat, ylistävät ja kiroovat, on arvoton; toisaalta taas, mitä Jumala tuomitsee, sitä ei maailma voi kärsiä eikä sietää, vaan hylkää sen, työntää pois luotaan ja kiroo.

Nämät kolme kohtaa esitetään siis meille tässä evankeliumissa: synti, vanhurskaus ja lopuksi risti ja vaino. Synnistä me vapaudumme uskon kautta, jos uskomme Kristuksen tehneen täyden meidän synteimme edestä ja hänen täydentekemisensä olevan meidän, joka sitten on vanhurskaus. Kun me näin olemme synnistä vapahdetut ja sitten olemme vanhurskaat ja hurskaat, niin tahtoo maailma, perkele ja liha asettua vastaan, sotia ja taistella, josta taas vaino ja risti seuraavat. Tätä olemme lyhykäisyydessä tahtoneet tällä kertaa evankeliumissamme puhua. Jumala antakoon armonsa, että siitä tämän opetuksen saisimme ja että tarpeen vaatiessa saisimme itsemme sen jälkeen ojentaa. Amen.